

Η έκθεση αυτή συντάχθηκε όπως συντάσσεται με λέξεις μια πρόταση, που μεταδίδει ένα νόημα και γράφεται για ένα σκοπό. Λέει: τα έργα που επιλέχθηκαν προσεχτικά, έργα μοναδικά, το καθένα με το ειδικό του βάρος, άλλα στοχαστικά και άλλα περισσότερο ενεργητικά, σιωπηλά ή εύγλωπτα, με χιούμορ ή σοβαρότητα. Από τη μεταξύ τους συνομιλία και το διάλογο που ανοίγουν με το Θεατή -χωρίς να θωπεύουν, να ηρεμούν ή να αναστέλλουν- χτίζουν την Πρόταση: Πέρα και πάνω από τα έργα τέχνης είναι η ίδια η τέχνη ως χώρος ελευθερίας, ως τόπος όπου πλανάται το πνεύμα της εποχής, ως περιοχή όπου το αρνητικό λειτουργεί θετικά, όπου εκείνο που μετράει είναι μονάχα η αλήθεια, γιατί εδώ και το ψέμα λέγεται για την αλήθεια, γιατί «η Τέχνη μάς έχει δοθεί για να μας εμποδίζει να πεθαίνουμε από την αλήθεια».

Ζωγραφιές, εγκαταστάσεις, φωτογραφίες, video, μέσα από τις θεματικές και εικονοπλαστικές επιλογές των δημιουργών τους, αγγίζουν τον άνθρωπο. Ο φόβος για τον εαυτό μας και τον άλλο, η μοναξιά και αποξένωση, ο χρόνος που φεύγει, η αγωνία εξαιτίας παλαιών αρχών που προβάλλονται ως αρχές του μέλλοντος, το σώμα, τα πάθη, τα αισθητά ενδιαφέροντα, το αδιέξοδο, οι εικόνες, η κατάθλιψη, ο θυμός, η ίδια η ζωή. Η ζωή που δίνει ενέργεια στα έργα, και αυτά με τη σειρά τους μετατρέπουν τη ζωή σε κάτι καταφατικό. Τα φορτία της καθημερινότητας, εκφρασμένα καλλιτεχνικά, παύουν να λειτουργούν ως αντενεργές δυνάμεις, γίνονται «Θετικά φορτία».

Η έκθεση *Θετικά φορτία* είναι ενήλικη, περιεκτική, ενεργητική και επιδιώκει να προκαλέσει τις αντιδράσεις ενός θεατή όλο και περισσότερο προικισμένου, που διατηρεί τη σκέψη του σε εγρήγορση, που το βλέμμα του δεν είναι ανιδοτελές, αλλά δυναμικό, απαιτητικό, που πολλαπλασιάζει τα θέλω του και τα υψώνει στα πρέπει. Που αγανακτεί και λυπάται, και γι' αυτό δε δέχεται ως καλλιτέχνη εκείνον που δεν έχει να λυπήσει κανέναν.

Ηλίας Μυκονιάτης